Radu Sergiu Ruba
Spontaneitatea

Înţeleasă
versuri

Editura Cartea Românească.
1983

DINTR-UN CARNET

Biografie de estradă

Seara îmi este adusă şi astăzi pe tavă. Capul său tăiat
ştiu că priveşte liniştit în altă parte „Mulţumesc, mulţumesc” – îngân la repezeală şi mă retrag din nou dintre fapte.
În continuarea listei
aceasta este tâmpla
care ar vrea să se lipească o clipă
de marmora antichităţii.
acestea sârrtfecaâinile din preajma Nemeei.
cele ce nu mai sugrumă.
Iată în colţul acesta privirea
cu care mai demult
făcusem sul toţi cedrii Libanului.
Iată şi seara
Învăţând singură drumul până la mine.
numărându-şi paşii pe asfalt.
Încercând toate porţile
ca o vacanţă cu recensăminte
şi în sfârşit lama fină a ţărmului antichităţii
pe care scade tâmpla de mai înainte.

Gimnastică suedeză

O cameră goală.
Trecutul şlefuit dreptunghiular Înghesuit pe o coală.
Pe margini halouri.
şi iarba subţire-a iluziei

cât să te-nrouri.
— Bună-dimineaţa, domnule! continuaţi!…
eu, ca să zic aşa.
sunt unul dintre cei mai buni vecini
că-n ziua de azi „ştiţi.
dă-i cu umbre, dă-i cu lumini.).
Sunt un om lipsit de importanţă.
soţia mea. la… fel.
un fir de ceaţă.
ca de la inel la inel.

Joc rupt,
lăsat să se stingă.
de fapt un viaduct
căzut din carlingă
— Dar continuaţi!
copilăria întotdeauna sună prea tare…
şi eu personal, daţi-mi voie.
dar numai pe covoare.
niciodată pe-acoperiş ori în prun
şi-ntotdeauna cu apă şi săpun!
În timp ce merele voastre.
da, merele.
deşurubarea lor verde v-acuză
de jocul cu sferele
Memorie oprită
la ziua pescuitului de ştiuci.
Moartea înţeleasă prin sită,
Iubirea prin uluci.
— Continuaţi, Vă-nţeleg!
biografia voastră atât de utilă
se poate strânge însă într-un dreptunghi
trântit pe hârtie.
dar nu de la-nălţimea de o milă.
ci mai bine de jos.
din genunchi, din genunchi.

Elegie

M-apropii de tine
ca de un plic nedeschis
primit mai demult din partea ta.
urmăresc răsfrângerea ta în memorie
ca pe o gondolă cu dare
aş fi putut răsuci un oraş de canale.
la masa din colţ
Îţi lustruiesc vocalizele
de parcă ţi-aş bea argintăria de zestre.
când speculez cu mâinile să te ating
se prăfuiesc culoarele aeriene
ca dup-o migăloasă ordine-n hârtii.

Reportaj cu noaptea de gât

Cerul există aici
din cauza acestui mesteacăn
care întinde mina după nori.

Celelalte fiinţe schiţează gestul de-a apune
atât de cunoscut în cartier.

Noi batem toată ziua mingea pe maidan
ca să rămânem în afara schemei.

Cerul ne-a alergat întotdeauna fără motiv.

Iar jocul de-a amurgul
fără indieni şi-mpuşcături
nici măcar nu ne-a făcut să râdem.

Ne mulţumim cu mingea şi maidanul
chiar dac-ar fi să nu găsim portar
şi să jucăm mereu câte-o miuţă.

În jurul nostru nu se face seară
decât odată cu tăierea
amintitului mesteacăn.

Norii nu se mai feresc să fie prinşi cu mina.
Iar ploaia-ncepe-acum să ne despartă.

În spatele norilor
cerul s-a topit la fel ca gheaţa.
ştim asta de la orele de patinaj.

Ne furişăm cu toţii către casă.
dar nu fumăm pe lângă ziduri.

Deşi e o minciună.
ne gândim aşa, c-ar fi târziu
şi-nfuriem câinii prin gard.
Va fi mai greu de cei rămaşi în urmă…
Noaptea va da cu siguranţă peste ei.
Iar cineva
are să-i plimbe-n somn cu targa.

Teatru

O moară de capete.
Sferele lor de gală
silindu-se-n vis să nu scapete
din infinitul cerului din sală.
Murmure multe.
un râs de argint.
strănuturi adulte.
La mijloc o pată de scânduri rotundă
În care plouă cu priviri
ce-ndată dispar, se cufundă
În nisipul ţărilor lui Lear.
la mijloc o zarvă, un tumult, un Rovine
cu furia regeasc-a unui leu.
pe margini spectatorii în ruine
jucând în piesă pe-mpietritul Coliseu.

Poem în argint

Am pierdut acolo, lângă bară.
toţi avocaţii – unul câte unul.
răpiţi de o moarte uşoară
Întâi pionii, mai apoi nebunul.
Şi m-am trezit deodată acuzat.
până la piept, chiar până sub bărbie vinovat.
Martorii aduşi.
străvechii prieteni şi vecinii
crescuţi ca flori ornamentale după uşi.
În lipsă de zigzaguri.
mă acuzau de linii
atât de drepte şi cu-atâtea puncte
că firele acelei numărări
târziu sfârşeau cărunte.

Iar vina mea umplea întreaga sală
şi-n timpul mesei o lăsa ca înainte.
nemăturată şi goală.

Despre conversaţia noastră

Zornăiam
cu fraze lungi lovind în geam.
Ieşind pe uşi
(de ne luam după ele
de mult am fi fost duşi)
povesteam
trăgând cu toată moartea de mătuşi.
tactul ni-l bătea
mărul lui Adam.
Altfel era tăcere
cât să clipesc o dată de durere
căci tu strângeai mereu
cârja unui semn de întrebare
În jurul gâtului meu.

Cât mai departe de nivelul mării

Văruiam verticalele oraşului până la o anumită Înălţime
ca moartea să nu ne mai poată sări în spinare.
ca toată lumea să-şi scoată pălăria:
„La mai mare!”
Soldaţii, jandarmii, cartuşele.
penaţii şi penele corcoduşele
se aplecau periculos peste margini.
focurile lor de artificii
Îi spulberau la loc din paragini.
Doar frizeriile îşi luminau pereţii
forfecind din pleoape inegal
când se trăgea dunga egalităţii
Între oleandru şi migdal.

Degete

Pe faţa de masă
degetele şterse de atâtea litere
Îşi amintesc de începutul alfabetizării
cu mâinile aşezate pe pupitru.

degetele bine întinse.
nuiaua peste palmele crăpate.
negrul de sub unghii în ochii nuielei.
pleoapele răchitei clipind tot mai des.

În briza foii volante

Porneşte şi ea de la nivelul mării.
Începuturi modeste.

Pe falezele sale

În lumina palidă a şirei spinării
tu pari o veche stradă-mpotmolită
În sârmăria plimbării.

Ai vrea să baţi în argint.
să te-ntorci peste umăr.
s-asculţi departe-occipitalu-nţepenind.
Oraşul.

O legănare-n bătaia privirilor.
Întinde şi obrazul celălalt
pe care singurătatea abia se târăşte
ca o limbă moale de asfalt.

Apoi ferestrele
trec de la un ochi la altul ca o molimă
parcă la fapte s-ar reduce totul.
la străpungerea zidului
şi înrămarea curioşilor în fante.
de parcă înainte n-ar fi existat nimic.
nici nivelul subţiratic al mării
de care-atârn-o rufărie
de prieteni pe serii, pe mărci.

de parcă briza ar fi dat peste cap
doar planul rotitor al giruetei.
Iar singurătatea s-ar fi oprit lângă coaste
lăsând în voia digitaţiei
tastele pleoapelor.

Ferestrele
ferfeniţind egalitatea naturală dintre ziduri.
demască foşnetul tău
de-a lungul celorlalţi trecători
şi cele vreo câteva funii

rămase-aici din vasta teorie
a ondulaţiunii.
biciuiesc nesfârşita plimbare
să-ţi treacă peste glezne
silabisindu-te
ca o subtitrare
când te opreşti în briza sacadată
a unui chioşc de ziare.

Dacă

Dacă ar înceta şi răpăitul acesta.
lemnăria asta clămpănitoare.
aş şti că oasele exhumate ale poemului
s-au lovit unele de altele cât s-au lovit
şi s-au împăturit la loc
În aviaţia legănătoare
a unei decadenţe de hârtie.

Criza de oaspeţi

Nimeni nu bate la uşa ta
(mi se răspunde de afară)
şi orice aluzie la prezenţa Corbului
se pedepseşte cu exilul.
Privirea trăgătorului la ţintă
s-a îndepărtat demult de casa ta.
(mi se repetă iar)
nimeni nu te mai ocheşte.
nimeni.
Poşta s-a retras spre inima continentului.
fluxul şi-a restrâns activitatea
şi orice blestem la adresa vântului
se-ntoarce împotriva ta.
Deschide aşadar
şi-aşteaptă-mă să vin printre arbuşti.
Să nu mă crezi a fi aleea cu nisip
care de altfel în curând
va traversa odaia ta de rugă.
să nu mă-nchipui de argint.
să nu-mi pui nicio întrebare.
Ar fi mai bine ca-ntre timp

să mai măsori o dată
dâra de la cer până la tine.

Rarilor armurieri

Nava noastră fără echipaj
va traversa meridianul zero.
Căpitanul poartă deocamdată un costum alb
ţinându-şi cu multă-ndemânare
palma straşină în dreptul inimii.
Inexistenţa sa şi-n general a echipajului
Îi provoacă palpitaţii.
Cu jaluzele coborâte
va lămuri curând enigma
de a nu fi, dar totuşi de a fi.
va pune la punct ştiinţa
care ne-nvaţă că evoluând, evoluând
gândirea ajunge s-astupe fiinţa.
Între timp
nava noastră fără echipaj
va luneca de-a lungul paralelei
urmată-ncet de sitele şi-albatroşi.
În secolul al XIV-lea
era lovită zilnic de banchize.
O părăsiseră chiar şi musonii.
dar s-a salvat c-un evantai.
Toate acestea
stau scrise cu litere de-o şchioapă
sus, între focul mic şi focul mare.
A doua zi
veneţienii au tras asupra echipajului.
Bărcile noastre de salvare se depărtau rapid
lipsite de cadavre sau cârmaci.
Iar ploaia care nu a mai căzut
ne şiroia de-a lungul pelerinei.

Poem

Atâtea bice pentru un sigur poem.
atâtea semne cu fierul roşu, negru, indigo
şi nicio tresărire.
Doar mersul gârbovit al bibliotecii

de-a lungul peretelui.
doar ea ocolind alfabetul
În optzeci de mii de zile
şi observatorul din Uppsala
cu liniuţe-liniuţe
pe faţa nefardată a hârţoagei.

Din oda
Lui Mircea Martin

Dinodaie-n odaie.
dintr-oimagine-ntr-alta
(toate treptele sunt ştirbe – y
după un veac de grohotişuri)
mă trezesc cu faţa-n lucirea ferestrei
nepotrivită ca o apă
În locul acesta din perete.
plină însă cu fel de fel de peşti ornamentali.
Nimic ironic, nimic cabalistic
când luna mi se aşază c-un ţipăt pe umăr.
Dacă n-am îngheţat încă lângă zid
Înseamnă că sunt viţă-de-vie.
Înseamnă că acopăr o fereastră
şi că mă umplu de păianjeni.
Urc şi cobor
În funcţie de migraţia păsărilor.
În termeni stinşi
asta se numeşte echinocţiu.
Tot ce se vede
are o mişcare şerpuitoare
atâta cât să-mi scape printre degete.
cât să mă facă să alerg
şi să mă-ntind în faţa caravanei.
un şanţ cu apă, o dună de nisip.
O lizieră de ceva existent
cusută din simţuri, suflate şi chip.
Luna poate fi alungată acum de pe umăr
c-o singură fluierătură.
arbustul acesta poate fi înrolat
şi trimis la frontiera cu deşertul.

capul care evadase din mica lui cicatrice
poate fi aşteptat în josul jgheabului.
eterna sa reîntoarcere
după fiecare lamă a pistei de popice.
Nunta verişoarei Mixandra

Au sosit o parte călări.
O parte pe jos şi pe scări.
cei mici în landou.
Iar restul – ecou.

Când au intrat în casă
au salutat cu mâna somnoroasă.
cu gulerul scrobit.
cu sufletul lustruit.

Ne oglindeam într-însul cu toţii.
ne-nghesuiam, fireşte noi, nepoţii.
Am fost bătuţi pe umăr.
Întrebaţi de vârstă
şi peste noi a pogorât un număr.
Ni se spunea: „Ce mari sunteţi!”
ni se vorbea cu „Măi băieţi!”
ca niciodată

În jurul nostru flutura o cravată.
verişoara noastră
pe vremuri albastră
ca viaţa-ntr-un cristal.
era o creastă de val
Înspumată.

doi popi o declarau nevinovată.
un zâmbet o strângea de beregată.

S-au aşezat apoi în jurul mesei.
Iar noi pe aripile albe-ale miresei.
toţi unchii ne rugau să ne dăm jos
(ni se vorbea frumos).

cu vremea îns-au fost chemaţi părinţii
să tragă de noi cu dinţii.
au adus şi-o vargă.

În cele din urmă au cumpătat o targă.
Cei rămaşi stăteam acum la colţ

ca partea pedepsită dintr-un hoţ
şi ne uitam la mame şi la taţi
cu muzica amestecaţi
cum se-nvârteau şi cum săreau
prin golul dintre Vai şi Au.
priveam la unchii suiţi pe pahare
atârnaţi într-o mină şi trei inelare.
la berea cu guler de nea
care ningea.
ne-acoperea.
trăgeam cu urechea pieziş
la moartea ţârâind pe-acoperiş.
dar trâmbiţa şi grindina din tobă
ne-nghesuiau pe după sobă.
fugeam de bătăile palmelor
şi de alte dulci larme
ca micile cetăţi
din calea zăngănitului de arme.

ALFABETUL NOCTURN

Noaptea – în cercul de raze

Noaptea
În cercul de raze al câtorva prieteni
aduc şi eu vorba
Împleticindu-mă-n vocabule.
ascunzându-mi faţa-n batistele tale.
baobabule.
aduc mai pe departe vorba despre cărţi
ca despre nişte clopoţei azurii…
„Ce poveste siropoasă, ce poveste.
unele peste altele.
ce zăngăneală de palimpseste!
(intervine amicul, de după un castel de torte.
administrând cheful nostru cu mână forte).
Parcă noi nu ştim cum s-a întâmplat!
ai cunoscut-o-ntr-o zi.
ai invitat-o aşa, pe la tine.
ne-ai minţit apoi că v-aţi iubit.

ea ţi-a umblat puţin prin bibliotecă
şi gata… părul ei de aur, glezna de argint
şi-o mică tendinţă
de negăsit la altele.
spre infinit.
Parcă noi nu ştim cum se întâmplă…
Îi răsfoieşti la-nceput toate pleoapele
În căutarea vreunui dedesubt.
a unei pagini memorabile, de rupt.
Ea dă să-ţi povestească tot trecutul
cu cel care-a fost primul.
pe care l-a iubit!
de ce să nu fi vrut amândoi
să rămână-mpreună?
dar situaţia socială a familiei.
părinţii.
el intrase… ea pe nicăieri.
apoi chiparoşii, apoi mirţii.
Parcă te văd tirându-ţi clasicismul
printre temple dorice-n Sicilia.
mai făcându-i stângaci câte-o festă.
Mai greu e la-nceput
până ce devine palimpsestă.
apoi repede urmează a doua, a noua
şi din toate părţile
miopia te strânge ca şarpele boa”.

Atât de rece

Atât de rece eram
că strada îşi retrăgea de îndată
degetele de pe suprafaţa mea
(buricele lor gri în gura rotiseriei).
Iar şinele tramvaiului zgribulite, scurtate
aşteptau încovoierile verii
să mă arate.
Atât de rece eram
că şi ceaiul de tuse
pe loc se vindea la trecerea mea
În ciuda crizei

şi valsul traversării pierdea din marinari
ca la o rază depărtată a banchizei.
Aş putea – îmi ziceam –
să mă retrag făcându-mi loc cu coatele
printre cei vreo patruzeci de waţi
de pe graniţa cu sora şi fratele
şi de aceea mai puţin ghimpaţi.
aş putea să las să treacă valul
consumându-mi plimbarea, cubul de gheaţă, mistralul.
aş avea o ascuţime, o iuţeală de patinoar tinzând către zero
(un număr impar, un ceasornicar).
de pe acoperirea mea de zinc
nu s-ar alerga în două sensuri
ca din ornitorinc.
aş putea să trag încet de storuri.
să deschid tot mai rar
ca o audienţă ce acordă favoruri.

Pedalarea

Pedalarea începe când n-a mai rămas nimic de tras de limbă în direcţia paradisului.
niciun câine de iulie, niciun uscat viermuitor pe mare.
când nimeni nu se mai aşteaptă
să intri în conştiinţa contemporanilor cu ceva.
Pedalarea întârzie mult
până ce-ntr-o zi
te trezeşti călare „pe aceeaşi ulicioară.
Înconjurând bătaia în fereşti a unui punct argintiu.
bobinându-te-n infanteria caselor ca-ntr-un raliu.
La sacadarea respiraţiei tale
se deschide şi poarta aceea
şi curtea cunoscută – erbaceea.
— Dumneata, Akil Poseidonâci?!
— Cum vezi, Pandora Hefaistovna.
şi încă viu.
Eu şi pătratul existenţei

În care mă-nscriu.

— N-am aflat nimic, cinstite Akliuşa…

(cât despre restul ventilaţiei se poate povesti doar finalul cu uşa).

O ticăloasă, Pandaşenka asta.
În nicheiarea ei de ocazie.
cu ochiul bumerang ca o razie.
O babă zurlie, ralie.
O reumă, o chomolungmă.
una oarecare
primind numai joia.
lăsându-se când ortansă, când clemansă.
O fluşturatică, o luft hansă.
Pedalezi mai departe
despăturit din pleoapele benzinăriilor aţipite.
huruind ca o popicărie decapitată.
lemnărind ca un vagon de cherestea
aruncat peste plan cu hei-rupul
În judeţul acela cu trupul.
degetele tale lipicioase
de a fi răsfoit atâtea ascunzători
se-nfig în părul pieţii de ceapă
târând-o pe dale, măturând ambianţa cu ea
până ce-i cad toate fustele, f.
toate rochiile ţipătoare, fanfaroane.
până ce rândurile se-ngroaşă încet
cu adormirea ta de pe volane.

La cea mai înaltă pensiune

Atât de subţire era dragă
caligrafia inteligenţei lui
că-mi sângerau degetele
după fiecare scrisoare.
auzi tu?
ori în pensiunea noastră
lucrurile astea… de loc!
doar pe pereţi cât să mai ai idee
dintr-un sergent – o ţigară.
dintr-un la umăr arm – un singur foc.

Pensiunea noastră se întinde
de unde am vorbit noi
ştii tu când
şi până la ultima consecinţă
al cărei punct sensibil
a fost trecut deja prin conştiinţă.
Laşi mai întâi în urmă scaunele, masa.
la contemplat aparenţa
În acest punct se foloseşte plasa.
nu peste mult
te-nghesui vag în propria esenţă.
te înfăşori în ea ca o clătită.
ţi se deschide chioşcul de ziare.
foile sale
de admirat priveliştea prin sită.
ce mai bamba-la-bamba!
ajungi în sfârşit să te-nscrii
În oligarhia stelară
de unde lampa de gaz
devine ceea ce este.
O pară.
unde soseşte poşta
numai la ore fixe
şi toţi pe o rână
stau trântiţi în elipse.
unde desfaci scrisori
printre lumini spumoase, detergente
şi nimic nu te-ncurcă mai mult
ca sârmele fine de la amprente.

Noaptea unei veri de vis

Măturătoarea ridicase deja
până la ţigle cometele străzii.
treceam pe sub arcul acela
lovind cu amprentele-n trapa de deasupra a lăzii.
Părea aglomerat.
vociferări, zvăpăiaţi –
vremuri tulburi de pionierat.
Măturătoarea, de pildă.

Îşi spărgea seminţele cu toţi sergenţii.
O Erotildă.
Şi era vară. Genele-ntindeau o savană
cozile cometelor loveau la-ntâmplare
prin subţiratica floră spontană.
Era o noapte ca asta
când infinitul te ia pe nepregătite.
când luna-i o tăietură din ziarul de seară
şi tocmai te gândeşti la lumini moştenite.
galene, pirite.
când curbura spaţiului
se repede să-ţi treacă prin şira spinării.
Iar tu sari la o parte
ca din calea drumului prea lung spre Tipperary.
Mulţimi de prieteni
se înrolaseră-n visul acela.
erau acolo orhideea, palisandrul, imortela.
Măturătoarea adunase restul.
urcase la bord fiecare bagaj.
becul de gaz reverbera chicotitor
peste şefia ei de atelaj.

Nordică

Aburind geamuri de noiembrie
visezi o dimineaţă a nordului
cu soarele-n mesteceni şi lacuri printre pini.
Fiecare femeie
pe care nu o poţi opri cu privirea
e dispariţia unui şir nesfârşit de vulpi argintii.
e descreşterea continuă a trupului tău nisipos.
e de fapt o cursă de-o viaţă
pe patine de os.
Lichefiat
oraşul are nevoie de aceeaşi viaţă
ca să închege-n jurul tău un chihlimbar.
să-ţi împietrească gestul prin care
arăţi că nu e vorba de un fir de nisip
În mijlocul unei perle de var.
Gesticulaţia nocturnă a străzii.

măturile sale repetate
ascund şi ele un om de zăpadă
Înzăpezit în vălul mayei.
reîncarnat în centrul unei caste
cu mult inferioare.
Schiind către el
nu poţi lăsa* în urmă iluzia
că luneci paralel cu o iluzie lunecătoare
Eşti într-adevăr un centru al lumii
În deplasare lentă către margine.
un plug de lemn antrenând în scădere
Învinsele sale Cartagine.
Eşti o vietate nedezlipită de stilul zăpezii.
O pitică albă.
O ştergere treptată-n peisaj
la asaltul gheţarilor.
„Dacă rămân blocat aici toată iarna.
Iar îmi taie ăia de dincolo zilele.
te foloseşti tu
de avantajele limbajului interior
şi orice pleoapă dezlipită
chiar şi o foarfecă
e depărtarea polului tău
de polul magnetic – al lor.

Elegia de la 28 septembrie

Parcă sunt eu
Înfundându-mă în cartier ca-ntr-un arbore genealogic
admirând la-ntâmplare
În cadrul orei zilnice de admirat.
sunt eu târând şi curmând linia străzilor
ca pe un fir dintr-un ciorap necunoscut
(un fel de Lahesis Quartierensis).
O banalitate complicată îmi îngroapă drumul.
arunc şi eu câteva truisme populare peste omoplat
şi parcul se dă la o parte
de parcă n-ar fi fost.
de parcă nu s-ar fi exercitat.
E ora la care

ascult luciditatea aprozărind pe la colţuri
şi-mi povestesc în gând
Imaginea deşurubată a căderii.
O paraşută.
O autodistrugere din fustă în fustă.
Şi-o ţin tot aşa reflectând realitatea.
ascuţindu-mă printre umbrele subţiri
ale mecanicii cereşti.
C-o arcuire de tumbă pe deasupra iluziei
Închid şi eu un cerc.
Mă opresc în ţiuitul din urechea dreaptă
ca-ntr-o Barieră de Verg.
Ieşită pe un ştiu unde din zid
m-ar duce ea, patiseria, ou zăhărelul.
ea ştie mişcarea şi calea şi ţelul…
— Machu-Pichu!
(mi-o trânteşti lingătorii de degete)
ce mai deliciu!

Din nou după-amiaza

O după-amiază silenţioasă ne prăfuia uşor.
atâta cât să se poată scrie cu degetul
pe faţa fiecăruia un cuvânt eremit.
O după-amiază de duzină pe care-o părăseam
cum se părăseşte burta unui chit.
Era poate lumina cu legănările ei
când pornind de la doi.
prin pustietăţile astea
cauţi unica ieşire la trei.
era şi chipul tău înnegrindu-se ca un punct fix.
răspândind o rumoare plăcută –
egalitatea sa cu sine şi cu X
În peisajul acela cu eulalia, cu ataraxia
În craterul căruia căsca moleşitor gogoş era.
Urmăream împreună
exerciţiul absolutismului luminat al privirii.
Îi dădeam cu credinţa-n sisteme florale.
apoi străluceam potolit
trecând deşirările frazei

prin acul distanţei focale.
Ar trebui – ne ziceam –
să vină cineva în golu-acesta dintre doi şi trei
şi să paveze locul
cu zero virgulă şi-atâţia zei…
Venea obişnuinţa secerând ca o molimă.
lovind în stânga, în dreapta.
trecându-ne dincolo.
din nou la început
ca ziua a şaptea.

Poem cu terminaţie luminoasă

Răbdarea oraşului în faţa nopţii
se reduce de fapt la indiferenţa mahalalei
Înaintea unei noi ţiganiade.
mult trâmbiţata virtute a cofetăriei
nu e decât decenţă obligatorie.
Până şi firele uitate-n cicatrice
ţin de indolenţa merceriei
de-a-şi trece dogmele prin urechile acului.
până şi foişorul meu de lângă cer
se deconspiră ca pseudonim
al gheretei sincere din coasta străzii
În care europeanul mijlociu din mine
Îşi laudă cizmele
corectitudinea lor
„Oglindă ce se plimbă de-a lungul unui drum”.
rade cuvântul inutil de la mijloc
despărţind pe „dubito” de „sum”.
Gheretă obscură aşteptând iluminarea.
de fapt huliganismul unui măr într-un cap prea
rotund
face şi ea cam ce se poate face.
ascunzând (să-i numim eufemistic) mirii
să n-ajungă stalagmite de sare
În deflagraţia privirii.

Ophelia sau spontaneitatea înţeleasă

Arborez, cu astfel de ocazii.
un zâmbet de campanie.

prelungesc pe lângă ziduri un zgribulit selenar
de fabricaţie artizanală
şi intru în curţile ei alunecând uşor
să nu se creadă că totul a fost dinainte pregătit.
luxând oarecum mersul lucrurilor.
să sune dureros la prima atingere.
să nu mai revină la loc
arătând un timp spre Maglavit.
O întâlnesc în cele din urmă pe ea.
cea aşteptată, cea necunoscută
pe care însă o gândesc deci există, o ştiu.
care mă lasă s-o cuprind cu mintea.
caligrafiindu-i genunchii încep să o scriu.
porneşte şi abstracţia mâinii peste umerii ei
purtată de creioane ascuţite
prin cvadratura curbei
ocolind deci „Portretul lui Dorian Gray*.
trec prin coafură ca prin cuvântul „coafură*.
mă strecor printre unghii
ca prin întâmplarea că nu mă înjunghii.
Întindem amândoi până la platinare
firul comun al telepatiei
(e-atât de subţire, atâta e el de sublim
că îl includ îndată-n fantazare
alături de toţi crapii cumpăraţi să ne-oglindim)
şi demonstrez în prezenţa rămânerii ei
delincvenţa ideii de eternitate
care îşi muşcă sistematic coada
şi ne-nconjoară oricum
lăsând doar o dâră pe cer
şi-n punctul de sosire
gâfâitor, un „ergo sum.
Critic apoi în treacăt
acustica sărăcăcioasă a relaţiei noastre.
O rog şi pe ea să mai aştepte
cum stă aşa decolorată printre linii nedrepte.
O rog şi pe ea
până când o găsesc plutind cu faţa-n jos

pe oglinda netulburată a acestei imagini…
„Ophelia!” – păleşte trestia
şi avalanşa ferestrelor răspunde până jos ca o lavă
pe când o mână şterge straşina la ochi
cum se întâmplă să-ntrerupi o arhitravă.

Roman

Lilianci

Să te strecori neobservat
pe dinaintea botului umed al curiozităţii.
nelătrat ca un funcţionar municipal
trecut zilnic prin urechile aceluiaşi ac.
să te caţeri din esenţa invizibilă în fenomen
ţinându-te strâns cu mâinile
(pe când adunarea trece pe deasupra)
de traversele semnului final
din „unu şi cu unu fac.
Să rămâi ţintuit locului de inteligenţa zilei de mâine
detonată în calea ta cu informeme, mofteme, cu eme.
Iar feleştiocul iluziei să-ţi umble pe la nas
Îlipingându-te din fracţiunea de secundă
Înapoi într-unul din sisteme.
S-asişti impasibil la întoarcerea memoriei
ce lălăie ca de la cârciumă spre casă
să mini ocazional după copilărie
În faţa unui auditoriu de egali
şi tot n-ar fi de ajuns ca să te-nscrii cu drepturi depline
În coregrafia acestei gropi
În care şi noi suntem cu foc continuu
şi noi cântăm femeia şi vinul.
În care cercetăm şi noi cum între ideea de tramvai şi tramvai
mărunta cale ferată poate să-şi facă de cap după voie
ca o dulcegărie înţesată de făliţi
Între Mirtil şi Hloe.

Voci

— Obraznicule, ţine-ţi mâinile acasă!
(mă repede pubera dulceaţă

ce se serveşte de prestigiul prunei
ca să mă-mproaşte cu sâmburi în faţă)
chem sergentul! poşeta!
— Cine se-nghesuie, domnişoară?
— Şi nu-ţi mai linge degetele-n faţa mea!
(se mâţiie ea atrăgând şi atenţia altora
cum ar fi miriapoda balustradă
oprită din urcuş şi făcând pe martora).
— Şi pe mine, şi pe mine.
a vrut să pună mâna şi pe mine!
(după care îşi lasă trena
peste etajul meu inferior
reîncepând să urce
din picior în picior).
— A vrut să mă trateze cu mâna lui unsă...
stai la locul tău! şi pe mine!
(e caietul de-aritmetici ţinând cu dinţii
să nu-i scapi vreun avion de hârtie
şi să ridice iarăşi Binţinţii).
— A vrut să ne-astupe gura!
(strigă pătrăţelele filei
cărora le mâncasem pionii cu tura).
— Personajul pozitiv nu-i acasă
(face şi tiitiul dulcii povestiri
Într-o limbă veche, de melasă).
— Eu, raza calităţilor lui personale.
nu încălzesc nicio mână
(se referă în fine unul de-ai lor
la scopul vizitei mele
defăimate până la urechi de smântână)
eu nu încălzesc nici măcar palma.
ori dumneata eşti rece de tot
şi violet ca de Parma.
mina ta cu degete naive
e mult rămasă-n urmă.
e-n plină pentodă.
e tot speculativă, costelivă
Între sistem şi metodă.

Iată de ce

Iată de ce am primit numirea la ţară.
Totul e simplu.
de o simplitate străveche, milenară.
greu de întâlnit în ziua de azi.
poate doar în propoziţia „tractorul ară.
Iată de ce Pachebotul Lusitania
nu are aici niciun amestec
cu-atât mai puţin scufundarea.
Orice ar gândi Hamangia.
beatificarea simplă mai întâi.
cometa Halley de câteva ori.
abia apoi canonizarea.
— Toaşproso-or! am citit această poe…
— La clasă, absenţilor! la-clasă!
— Zie în revi…
— Na, revistă! ţine revistă! na, na!
— Nu mă doare, nu ne doare, nu mă doare, nu ne doare!
Adevăratul motiv a apărut în articolul publicat în ziarul vecin
deschis noului.
cu aripile-ntinse, aproape zepelin.
un motiv în faţa căruia veţi capota.
O, sire, kire…
e o problemă de strălucire.
La ţară soarele e de fapt curată superstiţie extras din castraveţi, din porţi, din calviţie. Chiar şi tractorul din arătura de mai sus având un rol de conţinut în această formă e o metalică ninsoare sfidătoare
din supranormă.
— Problema nu este numai a strălucirii… ce căutaţi voi în timpul orei Între valvele scoicii?
— Ştiţi… noi… se ştie…
— Lasă ce se ştie.

asta se va stabili mai târziu!
ce căutaţi?

Bildungsroman

Sunt numărat şi eu
aşa epic cum vin spre capătul nopţii.
cu hainele boţite oarecum de tangajul episoadelor.
Epic cum sunt, cum mă desfăşor
Înlemnind totuşi ca omul.
de cu madlenele în cerul gurii
În radiaţia tot mai ghimpată
a peisajului interior.
aşa şi sunt numărat în vederea cifrei rotunde.
a piuliţelor lipsă şi-a golului din zid.
a văduviilor expertei Cunigunde.
Nu e mai puţin adevărat
că intervine şi contextul.
adică stropitorile uitate pe alee.
sfeclele rămase-n pământ.
Într-un cuvânt
ceea ce face din om
O existenţă demnă de acest nume
şi necesar recensământului
În care mă las şi eu survolat
de cele cinci săptămâni
ale acestui experiment balonat.
Sunt liniştit.
(îmi repet după o metodă populară)
sunt liniştit la capătul nopţii
tind indiferenţa se împarte-n mod egal.
E firesc aşadar că eroul pozitiv
să aibă o tuse uşoară
Înaintea marilor victorii
şi o biografie în creştere
ca ideea din cuvântul „meştere”.
ca eroul negativ să lase urme ruşinoase pe la colţuri
speriind bucătărese.
cucerind metereze
pe care flutură şorţuri.

e firesc ca pedeapsa, răsplata
s-ajungă cu o clipă mai târziu
când gulerul erorii a ros deja beregata.
La capătul nopţii
răzbeşte şi frigul prin imaginea mea vaporoasă. aştept o nouă zi, o nouă viaţă.
Şi tot mergând, progresând.
Întâmplându-mă din episod în episod
eu, fiul lui Valeriu şi al Lincăi.
dau până la urmă şi-n mintea poemului
care ne tot zugrăveşte.
ne redă, ne prezintă
Idei şi sentimente
În culori de incintă
(– Ce ne zugrăveşte autorul?
— Autorul nee… poporul!)
mintea cu care împing pietroiul acesta către vârf până ce vâsla se confundă cu lopata şi totul se termină cu o nuntă.
cu stai şi cu gata.
până ce sunt în sfârşit numărat undeva-n procesiunea lui pl. Introducerea, cuprinsul şi-ncheierea
mă străbat de la un capăt la altul precum cele trei încercări
pe cel mai mic dintre fii.
trag marea aproape de gât
Într-un început de săpătură
prin mlaştini, prin marele istm.
şi-mi amintesc chiar numele iubitei
Într-o aluzie livrescă la erotism.

Tetralogie

I

De ajuns oglinda unei unghii pentru refugiul chipului tău pieptănat într-o parte. vârful de ac al degetului mic
pentru scolastica îngerilor tăi sorbonarzi.
de ajuns un cap fără trup.

de funia apei pe ceruri o arcă
pentru ca moartea ta aparentă
să se lege de înţelegerea noastră
prin istmul cuvântului „parcă”.
De ajuns o moarte aparentă
ca legenda ta să absoarbă
toate faptele de arme-ale vecinilor
şi mersul tău iluzionist prin marginea imaginării.
un mers de vulpe
(din raţiuni de rimă – Fuchs)
să devină evoluţie nervoasă
pe liţa efemeră dintre flux şi reflux.
II
De câte ori aceeaşi poveste sentimentală abia ţinându-se-n echilibru pe-acoperişuri?
O strigi şi-o auzi zornăind până jos
la rădăcina primei ore de-ntâlnire
când el îşi netezeşte îndelung un salut indiferent. ea rozalie în parcul săptămânal. amândoi relatând scene proaspete din tramvai (bine-nţeles că în boschet Cupidon… treaba lui)
el optimist
afirmând că raţiunea…
ea abisală
susţinând că zodiacul…
el venind c-o demonstraţie acidă
bine intonată dinainte
(intelectual, îhî, îhî)
apoi ba fotograful, ba trandafirul
şi în sfârşit infinitul cel rău
de dincolo de liru-liru.
Din nou istoria sentimentală ce burniţează înstelat în pensioane Întrerupând lecţia model cu nobelişti ce-au refuzat în viaţa lor Intervenţia vreunei factore umane. din nou sentimentalismul tăind porcul

printre lacrimile râu ale-asistenţei.
tot el umblând cu ceferisme de ocazie
Între două trenuri în mişcare.
sentimentalismul ca o ceaţă
a tot ce se întâmplă bun de memorat
„Când apari señorita în parc pe-nserat”.

Şi când porumbeii, inimioarele străpunse.
lămâiţa din sân şi busuiocul de sub pernă.

amintirile din finalul scrisorilor
În care
„Într-un coş cu viorele
stau două păsărele.
amândouă ciripesc”.
şi pornesc împreună cu cele de mai sus
Împotriva raţiunii seci
luând drept pildă o veche civilizaţie
ridicată fără filosofi
ca la azteci.
săgeata inimioarei se-ndreaptă către logica formală
silind-o să se-ntoarcă
În ionosfera mamei ei
şi să devină autocefală.
porumbeii ciugulesc virgulele aritmetice
ca trenul zecimalelor să deraieze.
Iar numărul de tracţiune rămas singur
ca orice singurătate cu aburi
să se-mpiedice.
Florile presate, şuviţele tăiate.
gările fluturate îndelung la plecare.
romanţa, flaşneta.
diferenţa numerelor de la pantofi
coincizând cu diferenţa de vârstă.
Într-un cuvânt.
toate câte intră ca simbol
În siropul prezentului stil.
fac din raţiune o cetate asediată.

Patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi asupra ei
glanda lacrimală s-a fost făcut plouată.

III

E-atâta pace între noi
Încât academiile scandinave
ne-nţeapă ou farmecul nasului
ridicat o clipă din hârtii.
atâta e de măruntă tergiversarea existenţei
că ne poartă-cu exprimarea acţiunii ei până-ntr-a patra
şi ne termină în i.

IV

O vaporoasă zi de mai.

Păcat că nu-mi mai amintesc aici
propoziţia cu iapa alezană.
În orice caz.

zi de mai în Bois de Boulogne
aşteptând frumoasa iapă alezană.
Nici că se poate loc mai potrivit
spre a combate logica prusacă
şi a-i cere pe tavă cauza cauzelor
de dincolo de vacă, de bacă.
chiar de mai jos de verdea euglenă
şi totul transcris pe hârtie roz
Într-o frumoasă cantilenă.

Zi de mai iluzorie.

zi de ajuns din urmă.
de călătorit la ea pe scară.

zi de temperat Dulcinee
muindu-le-n bomboneiia acrişoară.
bună chiar de aflat cauza fiecărei cauze
coborând către bunul sălbatic
ca ideea de şarpe
prin nervii felinei Zaraze.
trecând ca o Constelaţie a Câinelui
prin câinele metis
spre întâmplarea mai veche
a oglinzii trecătoare prin Narcis.
străbătând de la unul la altul
franjurile-acestei risipiri
şi ţesând din dire luminoase

absenţa forfecatului Osir.
un Gange de origine cerească
surprindu-se de foarte sus
În picătură chinezească
prin verticalele unui Iisus.
legând porumbeii din parcuri
şi coşul cu viorele
de gherila permanentă a instinctelor
peste care
se aruncă din această survolare
cearşafuri tot mai ude.
legând cauza de efect şi efectul de cauză
până când involuţia poemului
e o cataractă din fiară în fiară.
atârn şi eu de capătul de jos
culcând peste-nceputuri
O umbră unicelulară.
Eu.
sosit aici ca vers de umplutură.
pron pers cu E şi cu U.
O apertură.
eu care-ntre naştere şi moarte
băltesc oa-ntre ecluze.
acopăr azi cu propria onoare
golul de faţă bun pentru salt
de la corali la meduze.

Epilog

Spre seară.
mă clatin şi eu
obosit de a fi dus atâta vreme tava
prin teatralitatea acestui poem.
cobor câteva trepte în sală
Îngroşând rândurile privitorilor
(a te zgâi la comedie)
şi nu văd nimic mai mult
decât ultimii mei paşi.
cei cu care mă şterg din aparenţă
devenind o copie a copiei

aşa cum o dispariţie alergătoare
devine copia dropiei.
Văd o zi pătrunsă de importanţa misiunii sale
cu mici dejunuri bine unse
să nu se-audă roţile minunii
prin defileul dintre goliciune
şi gleznele goale.
apoi chipul tău
lustruind până la argintare o unghie.
moartea lui aparentă
ca un guler prea tare la gâtul vecinilor.
urmăresc pe alei istoria sentimentală
(mergând paralel
şi ascunzându-mă bine-nţeles după copaci)
sunt trup şi suflet alături de el şi de ea
hurducaţi îndeajuns de-alegoriile acestui car.
sunt cu totul de partea porcului
scăpat cu paiele aprinse.
dar înecat mai încolo într-o lacrimă de-adio.
mă amestec în conflictul dintre raţiune şi sentiment
fluierând tot
nelăsând eroina să piară
Între tatăl contrareformat
şi logodnicul cam hughenot.
trec cu crosul împăcării
pe sub nasul academiei suedeze
şi ajung aici.
În piaţa în care se cade după vestirea victoriei.
la glezna mea dreaptă lanţul cauzal
scoate un huruit de zi mare.
pesemne că poemul înaintează cu greu.
metru cu metru.
casă cu casă
prin metazoare.

Cuprinsul
Dintr-un carnet
Biografie de estradă 7
Gimnastică suedeză 8

Elegie 10
Reportaj cu noaptea de gât 11
Teatru 13
Poem în argint 14
Despre conversaţia noastră 15
Cât mai departe de nivelul mării 16
Degete 17
În briza foii volante 18
Dacă 20
Criza de oaspeţi 21
Rarilor armurieri 22
Poem 24
Din oda 25
Nunta verişoarei Mixandra 27
Alfabetul nocturn
Noaptea – în cercul de raze 31
Atât de rece 33
Pedalarea 35
La cea mai înaltă pensiune 37
Noaptea unei veri de vis 39
Nordică 41
Elegia de la 28 septembrie 43
Din nou după-amiaza 45
Poem cu terminaţie luminoasă 47
Ophelia sau spontaneitatea înţeleasa 48
Roman 50
Voci 52
Iată de ce 54
Bildungsroman 56
Tetralogie 59
Epilog 65
Apărut: 1983. Bun de tipar: 19.10.1983. Format: 16154 x 84. Coli tipo: 4, 25.